



Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 140/12
Luksemburg, 8 listopada 2012 r.

Wyrok w sprawie C-40/11
Yoshikazu Iida / Stadt Ulm

Obywatel państwa trzeciego przebywający legalnie w państwie członkowskim pochodzenia swojej córki i żony, pomimo że te ostatnie osiedliły się w innym państwie członkowskim, nie może powoływać się na ich obywatelstwo Unii w celu oparcia swego prawa pobytu na prawie Unii

Yoshikazu Iida, obywatel Japonii, od 1998 r. pozostaje w związku małżeńskim z obywatelką Niemiec i od 2005 r. zamieszkuje w Ulm (Niemcy), gdzie ma stałe zatrudnienie. Córka z tego związku urodziła się w 2004 r. w Stanach Zjednoczonych i posiada obywatelstwa niemieckie, japońskie i amerykańskie. Od 2008 r. małżonkowie pozostają faktycznie w separacji, bez przeprowadzenia rozwodu, gdyż żona Y. Iida przeprowadziła się z córką do Wiednia (Austria). Oboje małżonkowie wspólnie wykonują władzę rodzicielską. Yoshikazu Iida odwiedza zatem swoją córkę regularnie raz w miesiącu i spędza z nią weekend w Wiedniu, ponadto znaczną część ferii szkolnych córka spędza u swojego ojca w Ulm. Yoshikazu Iida uzyskał zezwolenie na pobyt w Niemczech ze względów rodzinnych, a następnie – po wyjeździe jego rodziny – w związku z wykonywaną przezeń działalnością zawodową. Ponieważ przedłużenie udzielonego mu zezwolenia może zostać dokonane w drodze uznania, Y. Iida wystąpił o wydanie mu karty pobytu członka rodziny obywatela Unii na podstawie dyrektywy 2004/38¹ dotyczącej obywatelstwa europejskiego, co spotkało się jednak z odmową organów niemieckich.

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (sąd administracyjny landu Badenu Wirtembergii) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy prawo Unii zezwala obywatelowi państwa trzeciego, który wykonuje władzę rodzicielską względem dziecka będącego obywatelem Unii, na pozostanie w państwie członkowskim pochodzenia dziecka (Niemcy) w celu umożliwienia mu utrzymania stałego, osobistego związku i bezpośredniego kontaktu z dzieckiem, pomimo że dziecko to przeprowadziło się do innego państwa członkowskiego (Austria).

Trybunał wskazał przede wszystkim, że co do zasady Y. Iida mógłby uzyskać – na wniosek i niezależnie od swojej sytuacji rodzinnej – status rezydenta długoterminowego w rozumieniu dyrektywy 2003/109² dotyczącej obywateli państw trzecich. Przebywa on bowiem w Niemczech od ponad pięciu lat legalnie i wydaje się posiadać środki pozwalające na pokrycie jego potrzeb oraz ubezpieczenie zdrowotne.

Następnie Trybunał stwierdził, że Y. Iida nie może domagać się przyznania mu prawa pobytu jako członkowi rodziny obywatela Unii na podstawie dyrektywy 2004/38. Zgodnie bowiem z tą dyrektywą, przyznanie takiego prawa wymaga, by bezpośredni wstępny pozostawał na utrzymaniu dziecka. Tymczasem Y. Iida nie spełnia tego wymogu, ponieważ to jego córka pozostaje na jego utrzymaniu.

Dodatkowo, jakkolwiek Y. Iida może zostać uznany za członka rodziny swojej żony, z którą pozostaje w separacji bez przeprowadzenia rozwodu, to nie spełnia on innego warunku

¹ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77 oraz – sprostowania – Dz.U. L 229, s. 35 i Dz.U. 2005, L 197, s. 34).

² Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16, s. 44).

ustanowionego dyrektywą, zgodnie z którym musi on jej towarzyszyć lub dołączyć do niej w państwie członkowskim innym niż to, którego obywatelstwo ona posiada.

Trybunał wyjaśnił ponadto, że Y. lida nie może opierać swojego prawa pobytu bezpośrednio na Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, powołując się na obywatelstwo Unii swojej córki lub małżonki. Z uwagi bowiem na okoliczności tej sprawy, odmowa przyznania mu prawa pobytu wywodzonego z posiadanego przez nie statusu obywateli Unii nie grozi pozbawieniem ich możliwości skutecznego korzystania z istoty praw związanych z ich statusem lub ustanowieniem przeszkody w wykonaniu przysługującego im prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich.

Trybunał podkreślił w tym względzie, że Y. lida zawsze przebywał w Niemczech zgodnie z prawem krajowym, a nieprzyznanie mu prawa pobytu wynikającego z prawa Unii nie zniechęciło jego córki lub żony do skorzystania z przysługującego im prawa do swobodnego przemieszczania się w postaci przeprowadzki do Austrii. Ponadto Y. lida może, nawet po ich wyjeździe, uzyskać prawo pobytu w Niemczech na innej podstawie prawnej, bez konieczności powoływania się na obywatelstwo europejskie jego córki i żony.

Wreszcie Y. lida nie może także powoływać się na Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, która ustanawia prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz określone prawa dziecka. W istocie bowiem, ze względu na to, że Y. lida nie spełnia warunków określonych dyrektywą 2004/38 i nie wystąpił o przyznanie mu prawa pobytu rezydenta długoterminowego w rozumieniu dyrektywy 2003/109, jego sytuacja nie wykazuje żadnego łącznika z prawem Unii, w wyniku czego Karta praw podstawowych Unii Europejskiej nie znajduje zastosowania.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106